

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **R. H.**
zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Pileckým
sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2020, č. j. MHMP 1251751/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu ze dne 9. 9. 2020, č. j. MHMP 1251751/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno (*v pořadí již čtvrté*) rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 4. 2020, č. j. MC05 45607/2020 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu ve věci práva provést stavbu – „X“ na pozemku č. parc. XA, k. ú. X (dále jen „stavba X“).

II. Dosavadní průběh řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

2. Ze správního spisu, jakož i z obsahu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2019, č. j. 6 A 223/2015-72 (dále jen „rozsudek č. j. 6 A 223/2015-72“) vyplývá, že žalobkyně je výlučnou vlastnící pozemků č. parc. XB a XC a domu č. p. X a ve společném jmění manželů vlastní pozemek č. parc. XD a XE, vše v k. ú. X, obec X. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 10. 2. 2009 č. j. OÚR.Sm.p.2635-8574/08-Za-UR rozhodl o umístění stavby X na pozemcích ležících v bezprostředním sousedství pozemků patřících žalobkyni. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalovaným dne 8. 9. 2009 pod č. j. 385959/2009/OST/Če, avšak Městský soud v Praze jej na základě žaloby podané žalobkyní zrušil rozsudkem ze dne 17. 9. 2012 č. j. 9 Ca 369/2009-95 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. V mezidobí, dne 23. 2. 2011, stavebník - společnost EL-TI & CO, s.r.o., IČO 26473569, se sídlem Černá 1705/13, Praha 1 (dále jen „stavebník“) doručil stavebnímu úřadu certifikát č. 14-2010 ze dne 22. 2. 2011 vydaný autorizovaným inspektorem Ing. M. B. (dále jen „certifikát“) a v režimu zkráceného stavebního řízení začal na dotčených pozemcích ležících v bezprostředním sousedství pozemků patřících žalobkyni realizovat stavbu X. Žalobkyně proti zkrácenému stavebnímu řízení brojila návrhem ze dne 15. 10. 2012 na určení, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavbu.
4. Stavební úřad rozhodl o návrhu žalobkyně ze dne 15. 10. 2012 na určení, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavbu, rozhodnutím ze dne 28. 11. 2012 tak, že určil, že stavebníkovi právo provést stavbu vzniklo, a to dne 23. 2. 2011 předložením certifikátu stavebnímu úřadu. Uvedené rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného dne 21. 3. 2014 zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání.
5. Dne 21. 8. 2014 stavební úřad znovu rozhodl o návrhu žalobkyně ze dne 15. 10. 2012 na určení, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavbu, a to tak, že určil, že stavebníkovi právo provést stavbu vzniklo dne 23. 2. 2011 předložením certifikátu stavebnímu úřadu. Uvedené rozhodnutí (*v pořadí druhé*) bylo k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2015 zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání.
6. Stavebním úřadem bylo pod č. j. MC05 29966/2015 dne 25. 5. 2015 vydáno (*v pořadí třetí*) rozhodnutí, které určilo, že stavebníkovi právo provést stavbu X vzniklo dne 23. 2. 2011. Žalovaný rozhodnutím č. j. MHMP 1710422/2015 ze dne 30. 9. 2015 odvolání žalobkyně zamítl a shora uvedené rozhodnutí potvrdil.
7. Proti potvrzujícímu rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně správní žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem č. j. 6 A 223/2015-72, kterým soud rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 1710422/2015 ze dne 30. 9. 2015 a rozhodnutí stavebního úřadu č. j. MC05 29966/2015 ze dne 25. 5. 2015 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem.
8. Soud v rozsudku č. j. 6 A 223/2015-72 shrnul, že žalovaný i stavební úřad při řízení dle § 142 správního řádu shledali, že při vydání certifikátu byly splněny zákonné předpoklady. Nesouhlas žalobkyně se stavbou posoudili jako námitky směřující do územního řízení a dospěli k závěru, že ve zkráceném stavebním řízení není třeba takové námitky autorizovaným inspektorem vypořádat, neboť ani stavební úřad k nim v řádném stavebním řízení nepřihlíží. Tento názor správních orgánů soud shledal nesprávným; jeho prosazení by bylo popřením smyslu institutu „zkráceného stavebního řízení“, který z důvodu rychlosti a menší byrokratické zátěže umožňuje vydat potvrzení soukromou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

osobou s účinky stavebního povolení, avšak bez možnosti revize stavebním úřadem s tím, že takové atypické potvrzení musí být postaveno na konsenzu všech zúčastněných osob.

9. Stavební úřad v souladu s právním názorem soudu uvedeným ve zrušujícím rozsudku č. j. 6 A 223/2015-72 následně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o určení, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavbu X dne 23. 2. 2011, neboť certifikát byl vydán v rozporu s popsányými požadavky zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

III. Žaloba

10. Žalobkyně v žalobě předně vyjádřila nesouhlas s tím, jak se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s jejími odvolacími námitkami. V žalobě uplatnila dvě žalobní námitky.
11. V první námitce brojila proti výroku prvostupňového rozhodnutí, v němž dle názoru žalobkyně absentuje informace, zda určitý vztah vznikl, kdy se tak stalo, zda takový právní vztah trvá, nebo již zanikl, a pokud zanikl, kdy se tak stalo. Na podporu své argumentace žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008-57.
12. Druhou žalobní námitku pak žalobkyně uplatnila ve vztahu k okruhu účastníků řízení. Namítla, že správní orgán jasně nevymezil okruh účastníků řízení, resp. dotčených osob; k uvedenému odkázala na § 27 a § 28 správního řádu. Závěrem poznamenala, že není schopna určit další osoby dotčené rozhodnutím. Dodala, že i přes skutečnost, že se jedná o rozhodnutí deklaratorní povahy podmíněné žádostí dotčené osoby, jde o rozhodnutí závazné. Doplnila, že by tato otázka měla být podrobena hlubší úvaze v tom směru, zda není na místě o rozhodnutí informovat veřejnost na úřední desce.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu vycházejí z právního názoru soudu. S námitkami žalobkyně, které jsou zcela totožné s námitkami žalobními, se správní orgány vypořádaly zcela přezkoumatelným způsobem a své závěry dostatečně a přesvědčivě odůvodnily.
14. K první žalobní námitce žalovaný odkázal na stranu 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s totožnou námitkou již vypořádal. Stavební úřad vydal citované rozhodnutí ve smyslu právního názoru vyjádřeného v rozsudku č. j. 6 A 223/2015-72, přičemž žalovaný jako odvolací správní orgán shledal výrok prvoinstančního rozhodnutí za zcela určitý, srozumitelný a určující předmět řízení tak, jak to ukládá zákon. Vyzdvihl, že pokud je deklarováno, že určité právo nevzniklo *ex tunc*, tj. vůbec nikdy od počátku nevzniklo, je zcela zřejmé, že toto právo netrvá a ani netrvalo, a tudíž ani nemohlo zaniknout. Z povahy věci není možné rozhodnout tak, jak namítá žalobkyně, a žalovaný proto považuje tuto žalobní námitku za nesrozumitelnou a neuchopitelnou. K uvedenému odkázal též na smysl a cíl určovacího rozhodnutí dle § 142 správního řádu.
15. Druhou žalobní námitku žalovaný rovněž označil za nedůvodnou. Shodně odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou již vypořádal. Napadené rozhodnutí bylo doručováno v souladu se zákonem a v řízení bylo jednáno se stavebníkem a žadatelkou (žalobkyní). Za jedinou nesprávnost, která však neměla žádný vliv na zákonnost rozhodnutí, žalovaný považuje neuvedení žadatelky (žalobkyně) jako účastníka řízení, na kterého se dle § 27 odst. 1 správního řádu vztahuje rozhodnutí správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

(§ 68 odst. 2 správního řádu), ve výroku rozhodnutí. Jedná se ale pouze o formální nedostatek, který nezpůsobil věcnou nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí.

16. Závěrem žalovaný zdůraznil, že stavba X v současné době již fakticky ani právně neexistuje, neboť stavba byla uvedena do užívání jako stavba pro bydlení - bytový dům kolaudačním souhlasem ze dne 29. 8. 2013, č. j. OSI.Sm.p.2635-41668/2013-Nov s provedením změn stavby podle stavebního povolení s povolením změny v užívání dokončené stavby ze dne 6. 6. 2013, č. j. OSI.Sm.p.2635-27447/2013-Za-R, které nabylo právní moci dne 2. 7. 2013.

V. Jednání před soudem

17. Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 3. 2023 právní zástupce žalobkyně setrval na žalobě a odkázal na žalobní body v ní uplatněné s tím, že žalobkyně v nich poukázala na všechny relevantní právní aspekty věci. Akcentoval, že stavebník měl zájem prosadit silou svůj stavební záměr, a to v řízení, kde bylo zrušeno územní rozhodnutí a řízení o jeho vydání zastaveno. Dle žalobkyně se v podstatě jedná o akademický spor. Žalovaný při jednání své procesní stanovisko rovněž nezměnil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na vyjádření k žalobě. Připomenul problematickou počáteční praxi při přezkumu certifikátu autorizovaného inspektora. Uvedl, že neporozuměl důvodům, které žalobkyně prezentovala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a zdůraznil, že pokud právo stavět stavebníkovi nevzniklo *ex tunc*, nemohlo být rozhodováno o vzniku a zániku tohoto práva.

VI. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
19. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
20. Podle § 142 odst. 1 správního řádu *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*
21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud předesílá, že se v podstatných bodech zcela ztotožnil s posouzením věci, jak je učinily správní orgány obou stupňů. Jelikož žalobkyně v podstatě nepředkládá novou argumentaci, nýbrž pouze opakuje námitky uplatněné již ve správním řízení, je možné pro stručnost odkázat na podrobná odůvodnění správních rozhodnutí.
23. Zároveň je třeba poznamenat, že námitky žalobkyně jsou poměrně kusé, nesourodé a je z nich obtížně seznatelné, jak se žalobkyně cítí být zkrácena na svých právech. Soud k tomu podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci jakkoliv dotvářel, nebo aby za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

podporují. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Konečně nelze přehlédnout ani to, že žalobkyně je v řízení zastoupena advokátem, tj. právním profesionálem, u něhož se předpokládá znalost právních předpisů a současně vyšší kvalita podání ve věci. Přesto se v nyní projednávané věci žalobkyně omezila toliko na strohé konstatování či úvahu, avšak k otázce zkrácení na svých právech v důsledku předcházejícího řízení pomlčela. Skutečnost, že žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodu jejich nesrozumitelnosti nebo nepřezkoumatelnosti.

24. V první žalobní námitce žalobkyně argumentovala absencí informace v deklaratorním rozhodnutí, zda určitý vztah vznikl, kdy se tak stalo, zda takový právní vztah trvá, nebo zda již zanikl, a pokud zanikl, kdy se tak stalo. Soud tuto žalobní námitku považuje za neopodstatněnou.
25. Právní úprava řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu stanoví obecná pravidla pro vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci, v níž byly právní vztahy dosud nejasné či sporné. Při výkladu a aplikaci uvedeného právního předpisu však nelze opomíjet jeho účel. Smyslem a cílem určovacího rozhodnutí dle citovaného ustanovení je postavit právně na jisto, zda určitý právní vztah vznikl, zanikl či zda trvá, a případně kdy se tak stalo. Jak už bylo výše zmíněno, výsledné určovací rozhodnutí je svou povahou deklaratorní. Spojka „zda“ dle gramatického výkladu uvozuje nepřímou otázku, na kterou je možné odpovědět oběma nastíněnými způsoby, tedy buď určit, že právní vztah vznikl, nebo určit, že nevznikl.
26. Je třeba podotknout, že řízení o určení právního vztahu je zvláštním typem správního řízení, jehož účelem je upravit specifická pravidla pro vydání deklaratorních rozhodnutí, tedy rozhodnutí, jimiž se nezakládají nová práva a povinnosti, ale jimiž se v určité věci prohlašuje, že určitá osoba práva a povinnosti má nebo nemá. Dochází tak k vyřešení a odstranění sporu o existenci či neexistenci práv a povinností, což ostatně předvídá i definice správního řízení a rozhodnutí uvedená v § 9 a 67 správního řádu. Je však nutno vést v patrnosti, že toto specifické řízení není dalším prostředkem nápravy a obrany. Nelze jej proto uplatnit pro konstatování (ne)zákonnosti určitého postupu, potažmo jeho zpětný přezkum (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 192, 3712/2018 Sb. NSS).
27. Pokud stavební úřad rozhodl, že oznámením stavby posouzené certifikátem nevzniklo stavebníkovi právo provést stavbu X, nebylo z povahy věci možné rozhodnout tak, jak požaduje žalobkyně, neboť právo provést stavbu X nikdy nevzniklo, a tudíž ani netrvalo. Časové ohraničení trvání právního vztahu je tak (objektivně) zcela nemožné.
28. Jinak by tomu bylo v případě, pokud by právo provést stavbu X vzniklo, avšak v době vydání rozhodnutí by již neexistovalo. Z uvedeného důvodu je nepřiléhavý i odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008-57. Krajský soud v Brně v tomto rozsudku uvedl, že *„řízení o určení právního vztahu (§ 142 odst. 1 správního řádu z roku 2004) je zvláštním typem správního řízení, jehož účelem je upravit specifická pravidla pro vydávání deklaratorních rozhodnutí. Citované ustanovení umožňuje vydat deklaratorní rozhodnutí i o takovém vztahu, který v době vydání tohoto rozhodnutí již neexistuje, ale v minulosti existoval. V tomto deklaratorním rozhodnutí*

správní orgán rozhodne o tom, zda určitý vztah vznikl a kdy se tak stalo a zda takový stav trvá nebo již zanikl, a pokud zanikl, kdy se tak stalo. Podmínkou vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1... je podání žádosti, správní řízení podle tohoto ustanovení je tedy řízením o žádosti ve smyslu § 44 a násl.“. Z povahy věci nelze argumentaci tímto rozsudkem v nyní projednávané věci užít, neboť se jedná o rozdílný skutkový stav. Obsah citovaného rozhodnutí míří na skutečnost, kdy určitý právní vztah v minulosti trval, avšak ke dni rozhodování ve smyslu § 142 správního řádu již neexistuje (neexistoval). V nyní posuzovaném případě se však jedná o zcela odlišnou situaci, kdy právní vztah vůbec (nikdy) nevnikl. Z uvedeného důvodu proto logicky nelze rozhodnutím deklarovat vznik či dobu trvání takového (nikdy neexistujícího) právního vztahu, resp. ani jeho zánik.

29. Soud pro úplnost konstatuje, že výrok prvostupňového rozhodnutí je dostatečně určitý, srozumitelný a konkrétní a nevyvolává jakékoliv pochybnosti, o čem a jakým způsobem bylo rozhodnuto. Správní orgán při jeho vydání postupoval v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 6 A 223/2015-72.
30. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně argumentovala tím, že napadeným rozhodnutím může být dotčen širší okruh osob, přičemž správní orgány v tomto ohledu podcenily otázku zveřejnění rozhodnutí na úřední desce za účelem informování veřejnosti. Předně je třeba uvést, že žalobkyně tuto žalobní námitku uplatnila pouze v obecné rovině a na samé hraně možnosti jejího věcného posouzení. Současně ani neuvedla, jakým konkrétním způsobem byla namítaným postupem žalovaného (stavebního úřadu) zkrácena na svých veřejných subjektivních právech.
31. I pokud by správní orgán porušil procesní pravidla ve vztahu k jinému adresátovi rozhodnutí, není zřejmé, jak by se toto případné pochybení mohlo dotknout veřejných subjektivních práv žalobkyně. Pouhý odkaz na ustanovení § 27 a 28 správního řádu nemůže jakkoli vypovídat o zásahu do práv žalobkyně, která nadto ani nespecifikovala okruh osob, jejichž veřejná subjektivní práva mohla být postupem správního orgánu zasažena. Nutno připomenout, že zákon až na výjimky obecně neumožňuje, aby se někdo domáhal ochrany práv třetích osob (*actio popularis*). Žalobkyně rovněž neozřejmila, v jakém ohledu považuje vypořádání této své odvolací námítky za nedostatečné. I v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se totiž omezila jen na blíže nekonkretizované tvrzení, že správnímu rozhodnutí musí odpovídat okruh účastníků řízení – dotčených osob. Žalovaný se touto odvolací námitkou zabýval v míře její obecnosti, kdy zdůraznil, že žalobkyně nespecifikovala, jakým způsobem měla být dotčena její práva, přičemž v řízení bylo jednáno jak s žalobkyní, tak se stavebníkem.
32. Lze shrnout, že žalobkyně nemohla být namítaným postupem správního orgánu zkrácena na svých právech, neboť správní orgány obou stupňů s ní v řízení jednaly jako s účastnicí řízení a prvostupňové rozhodnutí jí bylo řádně doručeno prostřednictvím jejího právního zástupce. Na toto rozhodnutí reagovala včasným odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, a toto rozhodnutí bylo žalobkyni opět řádně doručeno prostřednictvím jejího právního zástupce.
33. Jelikož žalobkyně blíže neuvedla, jak byla její veřejná subjektivní práva zkrácena či jak bylo do jejích veřejných subjektivních práv zasaženo postupem správních orgánů, přičemž její druhá žalobní námitka se vzhledem k jejímu obsahu týká nikoliv práv žalobkyně, ale práv třetích osob, není ani tato námitka důvodná.

34. Pokud jde o pochybení stavebního úřadu, který ve svém rozhodnutí neuvedl žalobkyni jako účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, soud konstatuje, že absence označení žalobkyně ve smyslu citovaného ustanovení ve výrokové části nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, pakliže se žalobkyně prokazatelně s prvostupňovým rozhodnutím seznámila.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Poté, co soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti, je náležitě odůvodněno a žalovaný se v něm vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami žalobkyně.
36. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu